

Berliin

Snorlige Gader, Palai ved Palai,
Man bliver træt af at gaae og at see.
Pæne Soldater, – den Første jeg saae,
Følte jeg gennem mit Hjerte gaae,
Og jeg brød ud: »Hvilken Krop! Hvilke Been!
Gud, hvor det dog er en nydelig En!«
»Unter den Linden« Alverden gik.
(Det er dog smukkeste i Kobberstik!)
Gaderne støve og Ungdommen med,
Ak, det gjør Øinene stor Fortred!
Ægte Berliner Witz finder man her,
Og den er kostbar – tro mig – især
Hvis den med Schnellposten skulde herfra,
Blev den for dyr ved sin Tyngde, ak ja!
»R« bliver snurret, man siger: »mein Jot«¹
Ellers er Folket meget godt;
Byen – ja vendt paa kryds eller tvers,
Bliver for stor til at sætte i Vers.

Moral

Mærk Dig: *Moralen er saare fiin,
Som man faaer ud af det store Berliin.*